

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ **P. M.**, bývajúcí v M., 2/ **M. M.**, bývajúcí v B., a 3/ **M. M.**, bývajúcí v M., proti žalovanému: **R. Š.**, bývajúcí v T., **o určenie neplatnosti rozhodnutia správneho orgánu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10 C 78/2000, o dovolaní žalobcov, v dovolacom konaní zastúpených JUDr. A. L., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. augusta 2008 sp.zn. 5 Co 294/07, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. augusta 2008 sp.zn. 5 Co 294/07 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) uznesením z 28. augusta 2008 sp.zn. 5 Co 294/07 odmietol odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III z 5. decembra 2006 č.k. 10 C 78/00-90, ktorým súd zastavil konanie o žalobe v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti rozhodnutia „P., G.“ s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Obvodnému pozemkovému úradu v S.. Odvolací súd tak rozhodol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. majúc za to, že žalobcovia podali odvolanie oneskorene. Vychádzal z toho, že za deň doručenia zásielky zástupcovi žalobcov treba podľa ustanovenia § 47 ods. 2 O.s.p. považovať posledný deň trojdňovej lehoty plynúcej od uloženia zásielky na pošte, teda deň 8. apríl 2007. Lehota na podanie odvolania tak podľa ustanovenia § 57 ods. 1 O.s.p. začala plynúť dňom 9. apríl 2007 a uplynula dňa 23. apríla 2007. Ak teda žalobcovia podali odvolanie na pošte dňa 24. apríla 2007, urobili tak oneskorene.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie. Navrhli napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že

odmietnutím odvolania im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa žalobcov nie je správny záver odvolacieho súdu, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo ich zástupcovi doručené 9. apríla 2007, pretože v skutočnosti sa tak stalo až dňa 11. apríla 2007, a ak odvolanie proti nemu podali dňa 24. apríla 2007, urobili tak včas.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobami oprávnenými na tento procesný úkon, skúmal ďalej, či smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že dovolanie žalobcov je v danej veci prípustné, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu a jemu predchádzajúce konanie majú vadu uvedenú v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 242 ods. 1, druhá veta O.s.p. dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. prihliada vždy, teda aj vtedy, ak neboli v dovolaní uplatnené vôbec alebo boli uplatnené z iného dôvodu.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle predmetného ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, pretože odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu sú touto vadou postihnuté. Odvolací súd totiž odmietol odvolanie žalobcov, hoci pre také rozhodnutie neboli splnené podmienky. Nie je totiž správny jeho záver, že odvolanie bolo podané oneskorene.

Žalobcovia udelili 23. mája 2000 advokátovi JUDr. A. L. plnomocenstvo pre celé konanie (č.l. 10 spisu). Súd prvého stupňa preto podľa § 49 ods. 1 O.s.p. správne doručoval rozsudok tomuto zástupcovi na ním uvedenú adresu sídla advokátskej kancelárie (B.).

Doručovanie písomností určených advokátovi upravuje ustanovenie § 48 ods. 4 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 (teraz § 48 ods. 5 O.s.p.), podľa ktorého takéto písomnosti sa môžu doručovať tiež advokátskym koncipientom a iným pracovníkom, ktorí sú u advokáta pracovne činní a poveril ich prijímaním zásielok.

Občiansky súdny poriadok neupravuje ďalší postup v prípade, že pri doručovaní písomností určených advokátovi nebol advokát, prípadne advokátsky koncipient alebo iný pracovník pracovne činný u advokáta a poverený prijímaním zásielok, zastihnutý, resp. že advokát takých pracovníkov nemá. Nedostatok takej zákonnej úpravy je potrebné preklenúť použitím analogického použitia ustanovenia § 46 O.s.p., resp. § 47 O.s.p., podľa toho, či ide o tzv. obyčajné doručovanie alebo doručenie písomností určených do vlastných rúk adresáta (na doručovanie advokátovi nemožno aplikovať ustanovenie § 48 ods. 2 O.s.p. – pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2008 sp.zn. 1 Cdo 88/2007).

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení; ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí; ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Citované ustanovenie upravuje zákonnú fikciu doručenia, podľa ktorej sa za tam stanovených podmienok písomnosť považuje za doručenú uplynutím posledného dňa trojdňovej lehoty počítanej odo dňa, kedy bola písomnosť uložená na pošte. Ide nepochybne o procesnú lehotu určenú podľa dní, za začiatok ktorej treba považovať deň uloženia písomnosti na pošte a ktorá končí uplynutím jej posledného dňa. Účinky fikcie doručenia však nastávajú len za predpokladu, že adresát mal reálnu možnosť písomnosť si v tejto lehote vyzdvihnúť, ale neurobil tak. Vyplýva to z gramatického a logického výkladu tretej vety tohto zákonného ustanovenia, z jej slovného spojenia "ak si adresát zásielku do troch dní

od uloženia nevyzdvihne". Účelom tejto lehoty je teda dať adresátovi, a to treba zdôrazniť, nielen teoretickú, ale reálnu možnosť písomnosť si v rámci jej plynutia vyzdvihnúť a tak prípadne predísť vzniku fikcii doručenia.

Citované zákonné ustanovenie nehovorí o tom, akým spôsobom má byť úložná lehota troch dní počítaná. Keďže niet špeciálnej úpravy, ktorá by stanovovala osobitné pravidlá pre jej počítanie, treba vyvodiť, že aj pre lehotu uvedenú v tomto zákonom ustanovení treba použiť všeobecne platné pravidlá pre počítanie lehôt uvedené v ustanovení § 55 a nasl. O.s.p. Opačný výklad, t.j. interpretovať počítanie tejto lehoty ako výnimku zo všeobecného pravidla, nemá oporu v zákone a odporoval by aj účelu, ktorému má táto lehota slúžiť a napokon aj účelu, pre ktorý bola fikcia doručenia do zákona pojatá. Ak by totiž po uložení zásielky na pošte, pripadli všetky tri dni lehoty na dni pracovného pokoja (ako tomu bolo aj v posudzovanej veci) účastník konania, resp. jeho zástupca, by bol zbavený akejkolvek reálnej možnosti písomnosť v tejto lehote vyzdvihnúť (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 13/2004, uverejnený v časopise *Zo súdnej praxe* pod por. č. 44/2008).

V posudzovanej veci bolo uznesenie súdu prvého stupňa doručované zástupcovi žalobcov poštou do vlastných rúk 4. apríla 2007 a opakovane 5. apríla 2007 (štvrtok), kedy bola zásielka uložená na pošte. Posledným dňom lehoty uvedenej v ustanovení § 47 ods. 2 O.s.p. by tak bol, ako to uviedol aj odvolací súd, deň 8. apríl 2007, ktorý ale pripadol na nedeľu. Podľa § 57 ods. 2 druhá veta O.s.p. by tak posledným dňom trojdňovej lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň, deň 9. apríl 2007. Tento deň ale bol zákonom č. 241/1993 Z.z. o štátnych sviatkoch, dňoch pracovného pokoja a pamätných dňoch vyhlásený za deň pracovného pokoja (Veľkonočný pondelok). Vzhľadom na uvedené bolo potrebné v zmysle § 57 ods. 2 druhá veta O.s.p. za posledný deň lehoty považovať najbližší nasledujúci pracovný deň, t.j. 10. apríl 2007, ktorý pripadol na utorok. Tento deň (nie deň 8. apríl 2007) bolo preto potrebné považovať za deň, kedy bol rozsudok súdu prvého stupňa zástupcovi žalobcov doručený. Ak teda žalobcovia podali odvolanie na pošte dňa 24. apríla 2007, urobili tak včas, v lehote pätnástich dní od doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V posudzovanom prípade krajský súd použil právnu fikciu doručenia súdneho rozhodnutia neracionálnou interpretáciou, pretože účastník konania bol počas všetkých troch

dní uloženia zásielky na pošte (deň 6. apríl 2007 bol tiež dňom pracovného pokoja – Veľký piatok), zbavený reálnej možnosti si ju vyzdvihnúť, aj keby to chcel urobiť.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že ak odvolací súd odvolanie žalobcov odmietol ako oneskorene podané, odňal týmto účastníkom právo, aby na základe ich včas podaného odvolania bolo nimi napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa preskúmané odvolacím súdom (porovnaj R 23/1994).

So zreteľom na vadu, ktorá napĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie žalobcov je prípustné a zároveň je tiež dôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, veta za bodkočiarkou a ods. 2 prvá veta O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. februára 2010

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová